

KRAJAN

Leto VI.
Številka 1
Februar 1984

Glasilo krajevne skupnosti in delovnih organizacij z Mirne

Namesto uvodnika

Kot vidite, smo po daljšem premoru spet začeli z izdajanjem Krajana. Glasilo združene-ga dela in krajevne skupnosti Mirna je na začetku izhajalo brez prekinitev. Krajan se je takoj priljubil vsem prebivalcem naše krajevne skupnosti. O tem govore tudi številna vprašanja, zakaj ne izhaja več. Večkrat se tudi sam pri sebi spomnim aktivistično vznesenih besed, ki sem jih kot tedanji predsednik krajevne konference SZDL zapisal v uvodniku prve številke, ki je luč dneva ugledala pred šestimi leti. Tedaj smo naredili pomemben korak pri izboljšanju našega informiranja, tudi s pomočjo našega glasila smo izpolnili mnoge pomembne naloge.

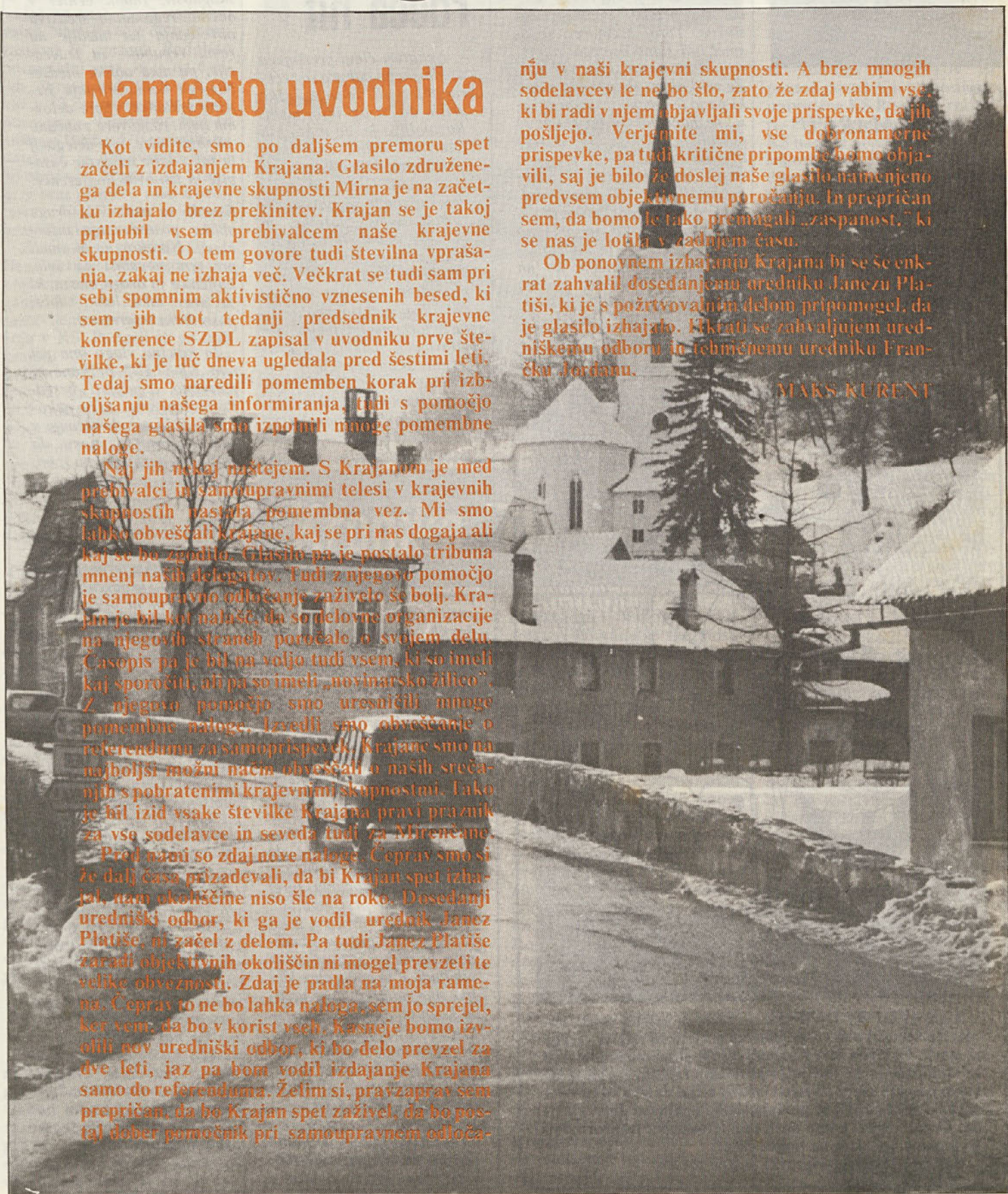
Naj jih nekaj naštejemo. S Krajanom je med prebivalci in samoupravnimi telesi v krajevnih skupnostih nastala pomembna vez. Mi smo lahko obveščali krajanke, kaj se pri nas dogaja ali kaj se bo zgodilo. Glasilo pa je postalo tribuna mnenj naših delegatov. Tudi z njegovo pomočjo je samoupravno odločanje zaživel še bolj. Krajan je bil kot nalašč, da sodelovne organizacije na njegovih straneh poročale o svojem delu. Časopis pa je bil na voljo tudi vsem, ki so imeli kaj sporočiti, ali pa so imeli „novinarsko žilico“. Z njegovo pomočjo smo uresničili mnoge pomembne naloge. Izvedli smo obveščanje o referendumu za samoprispevek. Krajan smo na najboljši možni način obveščali o naših srečanjih s pobratenimi krajevnimi skupnostmi. Tako je bil izid vsake številke Krajana pravi praznik za vse sodelavce in seveda tudi za Mirenčane.

Pred nami so zdaj nove naloge. Čeprav smo si že dalj časa prizadevali, da bi Krajan spet izhajal, nam okoliščine niso šle na roko. Dosedanji uredniški odbor, ki ga je vodil urednik Janez Platiše, ni začel z delom. Pa tudi Janez Platiše zaradi objektivnih okoliščin ni mogel prevzeti te velike obveznosti. Zdaj je padla na moja ramena. Čeprav to ne bo lahka naloga, sem jo sprejel, ker vem, da bo v korist vseh. Kasneje bomo izvolili nov uredniški odbor, ki bo delo prevzel za dve leti, jaz pa bom vodil izdajanje Krajana samo do referenduma. Želim si, pravzaprav sem prepričan, da bo Krajan spet zaživel, da bo postal dober pomočnik pri samoupravnem odloča-

nju v naši krajevni skupnosti. A brez mnogih sodelavcev le ne bo šlo, zato že zdaj vabim vse, ki bi radi v njem objavljali svoje prispevke, da jih pošljejo. Verjemite mi, vse dobronamerne prispevke, pa tudi kritične pripombe bomo objavili, saj je bilo že doslej naše glasilo namenjeno predvsem objektivnemu poročanju. In prepričan sem, da bomo le tako premagali „zaspanost“, ki se nas je lotila v zadnjem času.

Ob ponovnem izhajanju Krajana bi se še enkrat zahvalil dosedanjemu uredniku Janezu Platiši, ki je s požrtvovalnim delom pripomogel, da je glasilo izhajalo. Hkrati se zahvaljujem uredniškemu odboru in tehničnemu uredniku Frančku Jordanu.

MAKS KURENT

OB OSMEM MARCU

Kako hitro teče čas. Leto je naokrog in na vrata že trka 8. marec — dan žena. Bržkone bi bilo bolj prav, ko bi ta zapis nastilni na prvi strani, ker pa gre za prvo številko Krajana, in ker je 8. marec le še malo oddaljen, je zapis ugledal „luč sveta“ na tej strani. Saj ne bo prehude zamere, mar ne, matere, žene in dekleta?

Pa k stvari. Ne bomo uporabili izguljenih praz fraz o enakopravnosti, ne bomo točili solza zahvale, niti ne bomo delili rož. Vendar — vsem ženam, materam in dekletom bi radi tudi s pomočjo Krajana izrekli zahvalo, pohvalo, toplo besedo. Slednja nam namreč gre preko leta le težko iz ust, a prija, to moramo priznati tudi moški, vsakemu ušesu.

Da nam pomenite veliko, je škoda tratiti besed, ravno tako da ste pridne, delavne, zaslužne. Torej 8. marec ne bi smel biti samo osmega marca, trajati bi moral skozi vse leto. Že velikokrat ponovljena misel, ki pa jo je vseeno treba negovati, če hočemo, da bo nekoč le postala resničnost. In še stavek: k temu lahko vsakdo prispeva svoj delež, in sicer s svojo pozornostjo, človečnostjo z medsebojno pomočjo, z nasmeškom. Zavedamo se, da so to silno drobne reči, ki pa postanejo velike, ko se uresničijo, ko jih sprejmemo za delček svojega vsakdana, svoje biti. Toliko in srečno!

Krajan kot rdeča nit

Nekateri člani prejšnjega uredniškega odbora so večkrat potarnali, da so le stežka prišli do virov informacij. Razumljivo je, da mora biti temeljno vodilo uspešnega obveščanja v tem, kdo so viri informacij. Glede na to, da delovni ljudje in občani izražajo svoje potrebe in interese v samoupravnih telesih, delegacijah, v družbenopolitičnih in drugih organizacijah ter jih z njihovo pomočjo tudi uresničujejo, kaže torej med temeljne vire informacij tudi v naši krajevni skupnosti šteti naslednje: to so hišni sveti, terenski in ulični odbori, vaški odbori, družbenopolitične in druge organizacije, delegati in delegacije, društva, temeljne in druge organizacije združenega dela, Indok center občinski ter drugi viri informacij.

Torej morajo odgovornost za pripravo in posredovanje pobud, mnenj, stališč in predlogov o določenih vprašanjih prevzeti tudi naši predsedniki odborov, hišnih in drugih svetov, vodje delegacij, vodje informativnih služb ter drugi ljudje in občani, katerih pravica in dolžnost je, da seznanjajo javnost z mnenji in pripombami.

Seveda je pri tem pomembno tudi oblikovanje informacij. Ne kaže posebej poudarjati, da morajo biti kratke, jedrnat, razumljive, da morajo biti posredovane v prvih fazah odločanja, torej takrat, ko se prvi predlogi, stališča šele pojavljajo, in ko je potrebno v njihovo obravnavo pritegniti čimveč delovnih ljudi. V ta način obveščanja smo namreč člani uredniškega odbora povsem prepričani. Pa ne samo mi. To bo navsezadnje najlepše dokazala tudi današnja anketa, v kateri so se Mirnčani izrekli za „KRAJANA“.

Jasno je, da je potrebno zbrane in urejene informa-

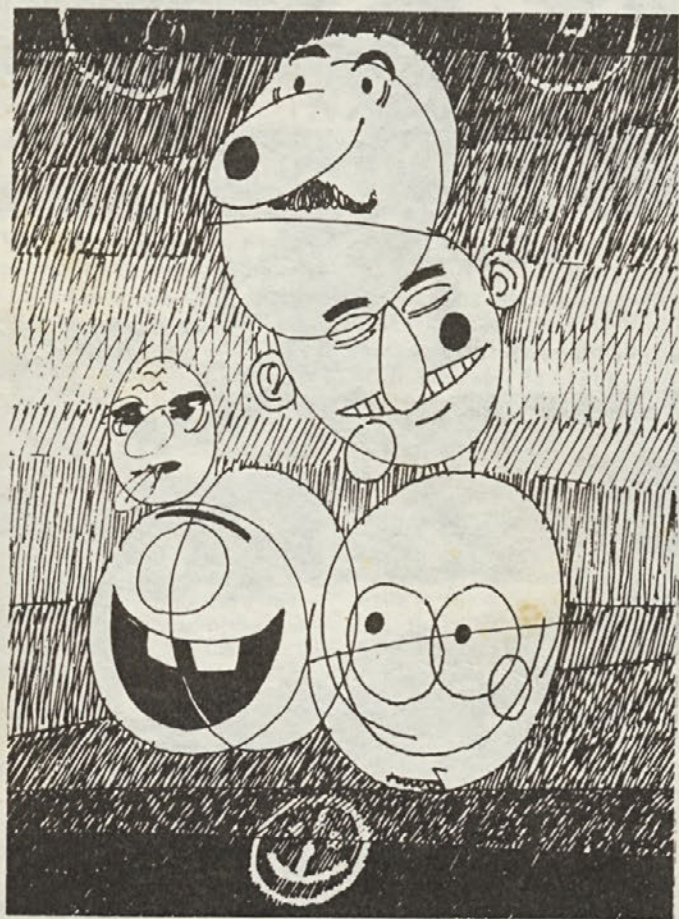
cije posredovati na vsa mesta, kjer tečejo procesi samoupravnega sporazumevanja, dogovarjanja in odločanja. Dvoje poti je pri tem možno uporabljati: sredstva obveščanja ter medsebojno komuniciranje. Medtem ko med prve prištevamo KRAJANA, sredstva obveščanja v temeljnih in drugih organizacijah združenega dela, oglasne deske v krajevni skupnosti, Indok center v občini, regionalna sredstva obveščanja ter medije na ravni republike in federacije, pa med oblike medsebojnega komuniciranja štejemo sestanke, zbornice delovnih ljudi, razgovore z občani, okrogle mize, seje delegacij in tako dalje ter ustne časopise in tiskovne konference.

Seveda so možne še druge oblike posredovanja informacij. Nikakor ne bi smeli pri tem pozabiti na šole, knjižnice in druga mesta, ki so prav tako lahko dobri posredniki informacij.

In kakšno vlogo ima pri tem KRAJAN? Bržkone ni potrebno izgubljati besed. Prepričani smo, da bo nekakšna rdeča nit obveščanja v naši krajevni skupnosti, da ga bodo takrat, ko bo izšel, krajanji še najraje vzeli v roke.

Cilj, ki naj bi ga s tako zasnovano informacijsko dejavnostjo v krajevni skupnosti dosegli, je jasen: delovnim ljudem in občanom je potrebno omogočiti, da postanejo temeljni nosilci v odločanju in obveščanju. To pa je mogoče doseči le s pravočasnimi in dobrimi informacijami, ki so med drugim tudi pogoj za dejavno sodelovanje krajanov pri reševanju vseh pomembnih družbenih vprašanj. Ob tem pa naj še zapišemo, da naš krajan ne bo zaprt za zanimive informacije iz sosednjih krajevnih skupnosti. Tudi na ta način bomo presegli nekoč toge meje in v Krajanu objavili vse, kar bodo občani z veseljem prebrali. Pa še nekaj: O virih informacij smo torej veliko napisali. To tudi pomeni, da bomo veseli prav vsakega pisma, ki nam ga boste poslali vi, dragi krajanji. Pa naj bo napisano s tresočo roko sedemdesetletnika, nerodnimi črkami prvošolčka, brezhibno pisavo učiteljice. Le tako bo KRAJAN res glasilo naše krajevnne skupnosti.

J. P.

ČAS KROFOV IN MASK — Bliža se najbolj veseli, norčavi in šemasti dan v letu, dan, ko prideta do veljave veselje in smeh. Čeravno smo v najbolj resnih gospodarskih bitkah za stabilizacijo, se tudi letos pustnemu rajanju zagotovo ne bomo odrekli. Sicer pa že od nekdanj velja, da bolj ko človeka stiskajo težave, bolj se predaja sladki opojnosti dobrega vina. Konec koncev bomo imeli tudi letos dober izgovor: „Pili ga bomo z upanjem na boljše čase!“

Saj res — ste že pripravili pustne maske?

V kratkem zapisu naj bi predstavil, kaj se je pravzaprav v naši krajevni skupnosti zgodilo v minulih štirih letih. Uredniški odbor me je postavil pred težko nalogo, ker pa krajan v glavnem vedo, kaj smo s skupnimi moči dosegli, bom omenil le najpomembnejše.

TRINAJST PORAVNAV

Odbor za Ljudsko obrambo in Družbeno samozaščito je sodeč po vseh štirih uspešnih vajah NNKP svoje delo dobro zastavil in opravil. Podobno poravnanost svet, ki je na 6 sejah obravnaval 19 zadev, in kar v 13 primerih je prišlo do poravnave. Omenimo naj še anketni listič v 570 izvodih, na katerega je odgovorilo samo 20 občanov. Dokaz, da krajan v tem primeru niso dovolj resno jemali dela članov potrošniškega sveta.

Z delom so se izkazali tudi člani petnajstčlanskega sveta krajevne skupnosti (v nadaljevanju KS), še zlasti z dobro zastavljenim programom razvoja v KS. Podprli so ga tudi krajan in se odločili za uvedbo krajevnega samopriskpevka. Za DA se je odločilo 80,2 odstotkov krajanov, samopriskpevek pa se bo izteklo 30. junija letos. Kljub prizadevanjem Sveta KS in gradbenih odborov nismo uspeli uresničiti zastavljenega načrta referenduma, in sicer zaradi podražitev.

PREKRATKA KOPALNA SEZONA

V tem poročilu ne bi smel mimo naše „stalne“ težave, našega bazena. Ima namreč izredno kratko „kopalno sezono.“ Minula štiri leta so dokazala, da v enem letu deluje samo 24 dni. Odločno premalo za denarno uspešno sezono. Nekajkrat smo bazen morali napolniti tudi s pomočjo motornih črpalk, na ta način pa se stroški vzdrževanja povečujejo. Vse to je pripeljalo svet do razmišljanja, da bazen — zapremo. Na pobudo novoustanovljenega turističnega društva je bazen znova zaživel, predvsem starejši in resnejši obiskovalci pa z vzdrževanjem, čistočo in odnosom do kopalcev niso bili zadovoljni.

SKUPNOST SMO VSI

Nekaj besed o zborih občanov. Ugotavljamo, da so bili prej slabo kot dobro obiskani. Čudno, mar ne, če vemo, da so ravno zbori mesto za razprave, kritike in podobne zadeve. Zato s tem zapisom vabim vse tiste, ki ste se ta-

Kronika '79 — '83

kšnih srečanj izogibali, da se jih poslej udeležujete. Le tako vam ne bo potrebno kritizirati na ulici. Kako je namreč z različnimi informacijami, vemo vsi dobro. Pa še nekaj: KS tvorimo vsi in ne samo izvoljeni, ki prostovoljno delajo.

KAJ SMO NAREDILI:

Štiri leta so kratko in dolgo obdobje, zato je treba občanom naštetih dejansko opravljena dela. Občani pozabijo na opravljena dela in prizadevanja krajevne skupnosti, dobre strani prezrejo in so bolj naginjeni h kritiki.

Na področju organiziranih priprav za izvajanje programa bomo našli le najvažnejše: s samopriskpevom in dodatnim prispevkom ter prispevkom Komunalne skupnosti smo asfaltirali devet cest v skupni dolžini 16 kilometrov in 681 metrov, bo tem pa poskrbeli še za nekatere posodobitve cest in večnamensko igrišče pred domom PARTIZAN.

Iz rednega dohodka KS, dotacijami iz proračuna občine,

občinskega samopriskpevka, sredstvi komunalne skupnosti in prispevki združenega dela, je KS prispevala za gradnjo Gasilskega doma na Ševnici, pomagala pri gradnji vodovoda v naselja Stan, Trbine in Sajenice, opravili smo dela pri razširitvi pokopališča, skrbeli za vzdrževanje makadamskih cest, finančno podprli napeljavo elektrike v zaselek Gorenjska gora in stanovanjske hiše socialno ogroženim občanom Kotar Mariji iz Ševnice in Smrke Amaliji iz Stare gore. Prispevali smo za asfaltiranje prečnih ulic v naselju Roje II, podprli smo delo družbenopolitičnih organizacij in društev, pomagali pri preureditvi nekdanje združne trgovine za prostore servisne delavnice, organizirali in se prizadevali, da se je uresničila dolgoletna želja krajanov, da je MERCATOR na Mirni odprl trgovino s čevlji, postavil na noge „KRAJANA“, ki je kmalu prenehal izhajati. Poleg navedenega je bilo opravljenih več manjših del pri vzdrževa-

nju objektov in organiziranih akcij širšega družbenega in političnega pomena.

PRIZNANJE IN POBRATENJE

KS je pred 12 leti dobila zvezno priznanje za samoupravno organiziranost krajevne skupnosti. Tako priznanje je dobilo 8 KS in leta 1976 smo se pobratili ter se začeli srečevati. Peto srečanje smo pripravili na Mirni, se dogovorili o novem načinu dela, in poslej se srečujejo tudi mladi samoupravljalci.

Organizirali smo tudi akcijo za zbiranje prispevkov za pomoč prizadetim prebivalcem pobratene KS Risan v Črni gori. Potres je namreč tudi v tej KS naredil precej škode, mi pa smo zbrali in poslali 187.000,00 din.

USPEH „SAD“ VSEH

Ko ugotavljamo vrednostne rezultate pri opravljenih nalogah ter dela in rezultate družbenopolitičnega delovanja, ne moremo mimo ugotovitev, da so v finančnem programu KS sodelovale prav vse organizacije združenega dela v KS. Izkazali so se tudi krajan z dodatnimi prispevki, občinska samoupravna komunalna skupnost, trebanjska občinska skupščina in drugi. To pomeni, da smo začeli uresničevati zamisel financiranja. Zaenkrat v skromni obliki.

Zapišemo naj še, da so vse opravljene naloge, ki smo jih v tem zapisu našli, in one, katere smo zaradi pomanjkanja prostora „pozabili“ zapisati, terjale veliko dela, naporov in odrekanih. Vendar — sad je viden in je skupno delo nas vseh. Razumljivo je, da nismo zadovoljni, to pa pomeni, da bomo za skupen razvoj vložili še veliko našega dela.

Še bi lahko naštevali. Toda ob tem naj takoj zapišem, da bo KS zastavljene programe uspelo uresničiti le postopoma ob polnem razumevanju združenega dela, s prostovoljnimi delom, prispevki krajanov in seveda s pomočjo družbene skupnosti.

Naj končam. Zavedam se, da je to na hitro spisano poročilo pomanjkljivo, da smo na marsikaj pozabili. Pa vendar upamo, da smo le uspeli obuditi spomin na dosežke v minulih štirih letih. Poslej naj bi o njih večkrat pisali tudi v našem glasilu KRAJAN.

SVET KRAJEVNE SKUPNOSTI MIRNA

KRAJAN 3

IMV:

Skok proizvodnje

Nekaj let je že minilo, odkar je bila predstavljena tozda IMV Tovarna opreme z Mirne. Zato je prav, da vsem krajanom malo več povemo o tem, kako delamo.

Kot je znano, je Industrija motornih vozil iz Novega mesta leta 1980 zašla v težave. Seveda smo teh težav v veliki meri deležni tudi v našem tozdu, kjer že tretje leto zapored končujemo z izgubo. Vzrokov je veliko, bržkone pa je več takih, za katere niso krivi delavci sami. Težko bi namreč rekli, da so naši delavci manj prizadevni od delavcev iz drugih delovnih organizacij in tozdov. Kljub vsemu pa moramo v prihodnosti napeti vse sile, da se rešimo izgub. Prepričani smo, da bomo z boljšim delom v tovarni in z izdatno pomočjo družbene skupnosti premagali težave in skupaj našli izhod iz krize. Že zdaj lahko rečemo, da smo bili deležni pomoči, s katero bomo preživeli najhujše čase. Tu gre predvsem za finančno pomoč, pa tudi za kadrovske okrepitve. A tako kot niso nastali vzroki za izgubo čez noč, jih tudi odpraviti ne moremo v tako kratkem času. Toda razmere se izboljšujejo iz meseca v mesec, kar dokazuje tudi zmanjšana izguba.

Zdravljenja smo se lotili s sanacijskim programom, ki velja za vso delovno organizacijo in seveda tudi za našo tozda. Ker pa so proizvodni procesi in poslovanje med tozdi v IMV med seboj tako tesno prepleteni — pri proizvodnji avtomobilov in prikolic drugače tudi ne more biti — seveda ni mogoče reševati razmer v enem samem tozdu. Sanacija poteka za vse enako.

Tudi za našo tozda je bilo izdelanih nekaj sanacijskih programov, vendar pa ti po temeljiti in strokovni obdelavi niso bili realizirani. V zadnjem času pripravljamo v IMV dokončno razdelitev proizvodnih programov, potem pa bomo sprejeli tudi nov sanacij-

ski program. Čeprav smo v preteklosti doživeli tudi nekaj grenkih izkušenj, smo zdaj prepričani, da bomo uspeli vendarle najti dobro rešitev. A sanacijski program je šele začetek, potrebnega bo še veliko dela in naporov, da bomo končno splezali na zeleno vejo.

V naši tovarni tudi doslej nismo stali križem rok, po svojih močeh smo si prizadevali, da bi bilo čim manj vzrokov za slabo poslovanje. Zmanjšali smo režijo in stroške, med drugim za kilometrine, reprezentanco pa smo sploh ukinili. Povečali smo delovno disciplino, produktivnost in zmanjšali neopravičene izostanke. Toda naših notranjih rezerv s tem še nismo povsem izčrpali.

V času najhujših težav, ko nas je pestilo pomanjkanje materiala, ko smo morali skrajšati proizvodni program, se je število delavcev zmanjšalo na 391. Tako je bilo še pred dvema leti, lani pa smo spet dvignili fizični obseg proizvodnje in tudi povečali število zaposlenih, tako da nas je zdaj v tovarni že 435. V našem delovnem kolektivu imamo zdaj zaposlene tudi tri inženirje strojništva, dva inženirja organizacije dela, enega elektro inženirja in 22 tehnikov različnih strokov. Več kot 130 delavcev ima kvalifikacijo, 272 delavcev pa se je priučilo za zahtevne delovne operacije v naši tovarni.

Velika večina naših delavcev je doma z Mirne in bližnje okolice, okoli petina se jih vozi na delo šest kilometrov, le okoli štiri odstotke delavcev se vozi več kot 10 kilometrov na delo. Podatki kažejo, da so pri nas zaposleni večinoma domačini z Mirne, zato je prav, da se pri reševanju težav še bolj zagrizemo v delo in tovarno ne samo ohranimo, ampak poskrbimo za njen razcvet.

RUDI ŽIBERT

KOLINSKA:

Povečati učinke in kvaliteto

Če bi navedel samo podatke o poslovni uspešnosti Kolinske, tozda Tovarna za predelavo krompirja, bi bilo to premalo. Številke ponavadi sicer dovolj zgovorno kažejo na proizvodne in poslovne uspehe. Vendar pa ne povedo, kako je prišlo do njih. Zato se bom to pot osredotočil predvsem na vse tiste večje in manjše težave, ki smo jih morali premagati, da smo lani dosegli takšne rezultate. In verjemite nam, ni nam jih manjkalo, tako kot jih ne manjka v nobeni organizaciji združenega dela v času zaostrenih gospodarskih razmer.

Lani smo v glavnem dosegli načrt proizvodnje, kakršnega smo si zadali. Izdelali smo prek tisoč ton otroške hrane, skoraj 800 ton krompirjevega pireja in drugih izdelkov ter prek 300 ton hrena in česna. Težav pri nabavi surovin skoraj ni bilo, saj smo začeli z odkupom krompirja že avgusta, do konca lanskega leta pa smo ga odkupili prek sedem tisoč ton. Dobra oskrba s surovinami, predvsem s krompirjem, je posledica dobrih dohodkovnih odnosov s Kmetijsko zadruzo Trebnje in drugimi dobavitelji. Tu naj omenimo še Dano, ki nam je dobavljala jabolčni mark za izdelavo otroške hrane, ki smo jo potem izvozili.

Maks Kurent

Več težav pa smo imeli z oskrbo z energijo. Resda letos ni bilo problemov z nakupom mazuta, zato pa so nas pestile redukcije električnega toka in pomanjkanje vode. Oboje je povzročilo zastoje v proizvodnji, ki pa smo jih s premestitvami delavcev omilili in poskrbeli, da ni prišlo do še večjih težav.

Znano je, da stroji v naši tovarni obratujejo že dvanajsto leto. Najbolj so izrabljeni deli

procesnih naprav, kjer zaradi tega prihaja do okvar življenjsko važnih sklopov. Zato smo lani opravili generalno popravilo starega sušilnega valja, kar nas je veljalo poldrugi milijon dinarjev. Obnavljali smo tudi krmilne in pogonske sisteme in jih nadomestili z domačimi, kar je precejšen devizni prihranek, pa tudi vzdrževanje bo lažje. Kupili smo tudi manjši sušilni valj, na katerem bomo opravljali proizvodnjo mlečne kisline za pekarske dodatke. Uporabljali ga bomo tudi za sušenje mokrih odpadkov z valja, odpadni krompir pa bomo lahko spravili v obliko, ki bo potem uporaben kot krmilo.

Kljub zastojem zaradi pomanjkanja električne energije in vode smo dosegli precejšno izkoriščenost strojnih zmogljivosti, prav tako pa smo izboljšali izkoriščenost delovnega časa. K temu je prispevalo plačilo po delu in večja odgovornost. K uspešnosti poslovanja so prispevali tudi varčevalni ukrepi. Zmanjšali smo porabo pare, tako da smo montirali vrsto dodatnih naprav. S tem smo izboljšali kvaliteto in kar je najpomembnejše, zmanjšali smo porabo mazuta za eno tona na 24 ur obratovanja. Prihranili bomo tudi precej vode, na mesec nam bo zaradi tega ostalo okoli 70 tisoč dinarjev. Kot smo že omenili, bomo okoli šest ton krompirjevih odpadkov predelali v krmilo. Dnevna količina teh krmil pa bo zadostovala za 300 kilogramov prireje mesa, mi pa bomo zato bogatejši za štiri milijone dinarjev ali skoraj za pol milijarde starih dinarjev.

Poskrbeli smo tudi za boljše delovne pogoje. Lani smo instalirali nov parni kotel, dela pa bodo končana v tem letu. Ker so razmere za delo na liniji valjev slabi, zlasti v zimskih mesecih je tam veliko pare, kar povzroča slabšo vidljivost, smo že montirali prezračevalne naprave, ki pa zdaj še ne delujejo dobro. Z nekaterimi posegi smo zmanjšali prašenje v pakirnici, a to še ni dovolj. Skratka, na vseh delih proizvodnega procesa smo opravili vrsto izboljšav, s katerimi hočemo izboljšati razmere za delo, povečati učinke in kvaliteto. Torej lahko rečemo, da smo veliko naredili za boljšo organizacijo dela, ta pa je pogoj za boljše poslovanje. Potemtakem lahko tudi po tej strani naše lanske delo ocenimo kot uspešno.

Dipl. inž. Maks Kurent, direktor Kolinske Tozda Tovarna za predelavo krompirja, Mirna

POBRATENE SKUPNOSTI

Oblika spoznavanj

Srečanja med pobratenimi krajevnimi skupnostmi, kjer od vsega začetka sodelujemo tudi mi, so postala priljubljena oblika medsebojnega spoznavanja in razumevanja mnenj ter izkušenj. V prvem krogu srečanj smo obiskali vseh osem krajevnih skupnosti, mi pa smo srečanje organizirali septembra leta 1980. Letos začnemo drugi krog teh srečanj, prvo pa bo letos maja v zagrebški krajevni skupnosti Ciglenica.

Mestne krajevne skupnosti se zavzemajo za to, da bi oblike medsebojnega sodelovanja razširili še na druga področja. Čeprav priznavamo, da so taka srečanja zelo pomembna, pa menimo, da zdaj ni čas za širjenje. Cel obstoječe oblike sodelovanja bo potrebno nekoliko skriti, saj manjka denarja. A o tem bomo končno besedo izrekli

na sestanku koordinacijskega odbora, ki se najmanj enkrat na leto sestane. Letos bo sestanek konec tega meseca v Zagrebu.

Dosedanja srečanja so bila vsa po vrsti zelo uspešna. Delegacije krajevnih skupnosti so se srečevale na delovnih sestankih in izmenjavale izkušnje pri urejanju in financiranju komunalnih objektov, delovanju delegatskega sistema, ljudske obrambe in družbene samozaščite. Na sestankih pa smo se seveda veliko pogovarjali tudi o delovanju družbenopolitičnih organizacij in društev v krajevni skupnosti.

Vsako leto smo se srečevali tudi predsedniki svetov krajevnih skupnosti ali tajniki v tako imenovanem koordinacijskem odboru. Obravnavali smo povsem določena vprašanja in probleme, ki jih naše krajevne skupnosti srečujejo pri delu.

V zadnjih treh letih smo aktivnost razširili tudi na srečanja mladih samoupravljalcev. Prvo tako srečanje je bilo v zagrebški krajevni skupnosti Ciglenica, drugo pa v zemunski krajevni skupnosti 22. oktober. Srečanja so trajala dva dni. Mladi so na njih razpravljali o svoji aktivnosti v krajevnih skupnostih, hkrati pa so se pomerili tudi na športnih srečanjih. Zadnje tako srečanje je bilo lani v krajevni skupnosti Risanj. Tedaj so mladi organizirali delovno akcijo in urejali mestni park ter posadili 88 dreves v spomin na tovariša Tita. Na srečanju, ki je večidel potekalo delovno, so mladi navezali prijateljske stike in se pogovarjali o tem, kako organizirati delo. Teh srečanj se je udeležilo vsakokrat po 10 mladincev iz delovnih organizacij in osnovne organizacije ZSMS.

DARKO KRIŠTOF

IZ ORG ORGANIZACIJ ORGANIZACIJ

DANA:

Navzlic težavam dobro

Kot bi trenil je minilo leto 1983 in že je tu čas, ko ocenjujemo uspešnost našega dela in si zastavljamo cilje, ki naj bi jih dosegli v letošnjem letu.

V času ko dajemo to informacijo, nimamo še natančnih podatkov o poslovanju v preteklem letu, ampak le oceno o našem delu. Kot v preteklih letih, smo se v naši DO tudi v letu 1983 soočali s številnimi problemi, saj vemo, da razmere, ki so v našem gospodarstvu, niso prizanesle nikomur. Dnevno smo se srečevali s težavami pri preskrbi s surovinami in reprodukcijskim materialom, tako iz domačega kot iz tujega trga. Kljub omenjenim težavam in težavam s preskrbo električne energije in delno tudi z vodo, naša proizvodnja v preteklem letu ni bila motena.

Za boljši vpogled v gospodarjenje naj navedemo nekaj podatkov:

	1982	1983-ocena	indeks
a) Poslovna uspešnost DO			
CELOTNI PRIHODEK	722.000	1.030.000	142
Porabljena sredstva			
surovine materiali,			
energ., transport itd.)	528.300	755.000	143
DOHODEK	193.700	275.000	142
prispevki SIS negospo-			
darstva	16.373	21.200	129
obresti	22.180	35.100	158
ostale obveznosti iz			
dohodka	16.937	25.700	152
ČISTI DOHODEK	138.210	193.000	140
Osební dohodki	80.424	102.000	127
Sklad za stanovanjsko			
izgradnjo	4.262	35.400	127
Sklad skupne porabe	4.800	4.300	90
Rezervni sklad	4.844	6.900	142
Poslovni sklad	43.880	74.400	170
b) Količinska prodaja — v			
tonah			
brezalkoholne pijače	12.108	13.400	110
alkoholne pijače	1.815	1.720	95
aroma, baze, esence	433	740	170
c) Izvoz na zapadno			
tržišče — v ooo din	14.296	30.100	210

Kakšna je bila naša uspešnost, bi bilo morda lažje oceniti, če bi te podatke primerjali s podatki drugih DO in TOZD v živilski panogi SFRJ. Po teh podatkih sodi „DANA“ med najuspešnejše organizacije v panogi, tako po dohodku na delavca, kot po ostalih kazal-

cih gospodarske uspešnosti (rentabilnost, ekonomičnost, itd.). Celo naši osebni dohodki so v primerjavi z dejavnostjo v naši panogi, čeprav z njimi nismo zlepa zadovoljni, med najvišjimi.

Zakaj taka uspešnost?

- zaradi pravočasne preskrbljenosti s surovinami,
- zaradi dobrega odnosa do kupcev,
- zaradi večje količinske proizvodnje,
- zaradi preusmeritve proizvodnje v proizvode, katerih vrednost po enoti proizvoda je velika,
- zaradi zavzetosti in delavnosti vseh članov kolektiva, zlasti v času sezone, to je v času, ko je možna največja prodaja naših izdelkov.

In kako letos?

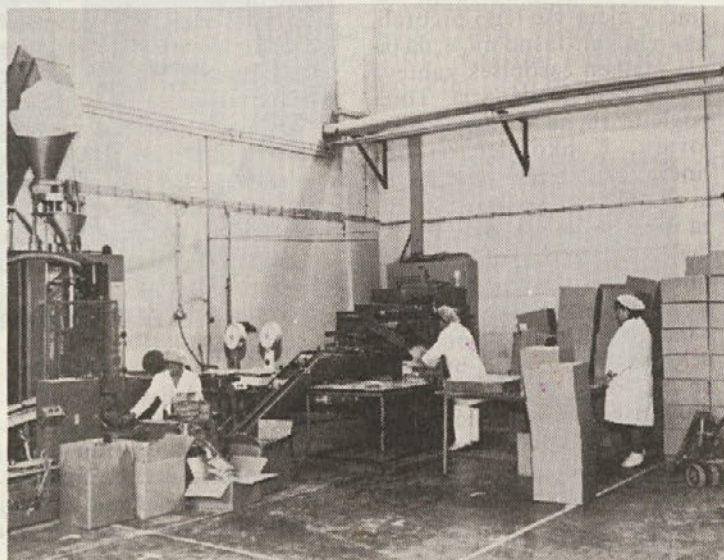
Načrti so realni. Ker so naši stroji že precej izrabljeni, v letu 1984 ne planiramo povečati proizvodnje standardnih proizvodov, to je pijač (alkoholnih in - brezalkoholnih). Kljub temu smo plan prodaje le povečali za celih 30% in to na račun naše preusmeritve proizvodnje v povečanje proizvodnje arom, baz, esenc, to je izdelkov, ki predstavljajo v celotnem prihodku DO že skoraj 30% celotne vrednosti.

To je bilo nekaj osnovnih podatkov o delu in uspešnosti „DANE“ Mirna. V prihodnji številki Krajana bomo bralce

seznanili s tem, kakšni so načrti za prihodnost.
Mirna, 8. februar 1984

PAVLA BANIČ
KRANJEC, dipl. ing.

KRAJAN 5

OB KULTURNEM
PRAZNIKU:

Ubrali pravo struno

Kulturno umetniško društvo Svoboda na Mirni se otepa s težavami, glavna je slej ko prej pomanjkanje denarja. A o tem čivkajo že vrabci na strehi, denarja pa kljub termu ni od nikoder. Kako opozoriti krajanje in vodstvo krajevne skupnosti na to? Za to je najbolj primeren izreden občni zbor, a to pot malo drugače zastavljen. Izredni občni zbor kot predstava s petjem in razpravo, ki je sicer bil režiran kot vsaka druga predstava, toda v njej so bili predstavljeni vsi resnični problemi kulture v taki krajevni skupnosti. Ker pa kultura ni nekaj zase, se pokaže, da je na Mirni tudi vrsta drugih odprtih vprašanj.

Glavni „krivec“ za to predstavo, ki je bila hkrati tudi proslava kulturnega praznika, je bil Stane Peček, ki je „Izredni občni zbor“ tudi režiral in napisal zanj scenarij. Potekal pa je takole: Nadzorni odbor zahteva sklic izrednega občnega zbora, ker je v društveni blagajni primanjkljaj. Pevci in drugi člani KUD se sicer upirajo, češ da imajo sestankov čez glavo. Mnogi so prišli od daleč, ženske pa so morale doma marsikaj postoriti, da so si lahko vzele čas za pevske vaje. A sestanek mora biti, ker tako terjajo pravila. In potem sestanek poteka v znamenju dialoga med birokratsko strukturo v društvu, ki nastopa „v prozi“, pevci pa odgovarjajo s petjem in besedili, prirejenimi na znane ljudske

pesmi. Skozi ta dialog se potem razkriva vsa zapletena problematika. Župan samo obljublja, kaj vse bo dal, a ni iz vsega tega nič, podobno tudi tajnik, da ne govorimo o SZDL, ki spi spanje pravičnega. No, s kulturo bi še nekako šlo, kadar je „koristna“. Pevski zbor je namreč finančno pozitiven, saj nastopa na pogrebih, ostali pa... In sploh gre v kulturo vse po zlu, saj dom kulture propada, čeprav so si njegovi rešitelji nekoč že nadeli medalje za njegovo obnovo.

Nič bolje ni tudi na drugih področjih, koča na Debencu prehaja iz rok v roke, trim steza propada, bazen so začeli že večkrat obnavljati, pa ni še nič. Predsednik nestrpno prekinja tako razpravo, češ da to ni zbor volilcev, a pevci se ne dajo. Z novimi in novimi vložki razkrivajo, kaj vse je narobe. A ost kritike ne zadeva samo dogajanje v krajevni skupnosti. Samokritično ugotovijo, da je tudi pri njih samih marsikaj narobe. Saj sprejemajo programe, ki jih potem nihče ne izvaja. A na vse mogoče akcije tudi med krajanje ni pravega odziva, prav tako pa na predstavah, ki jih organizirajo, ni obiskovalcev.

Ob koncu zahteva predsednik popis članstva, pobiranje članarine in pomoč Zveze kulturnih organizacij, kulturne skupnosti itd. Skratka, reševanja kulturne politike naj bi se lotili po birokratski poti, za katero zbor ironično ugotovi, da tako in tako ne bo prinesla nič dobrega.

Lahko rečemo, da so mirenški kulturniki pripravili neobičajno predstavo, ki je pritegnila obiskovalce, na njej so na privlačen in nevsiljiv način opozorili na svoje težave. In lahko rečemo, da so ubrali pravo struno. Namen pa je bil prav gotovo dosežen, če je vsaj tretjina obiskovalcev spoznala, kako omalovažujoč odnos imajo do kulture.

S. J.

anKeta

Na novinarski sprehod po Mirni smo se odpravili z beležnico, svinčnikom in fotografskim aparatom. Zaustavili smo nekaj krajanov in jim zastavili povsem preprosto vprašanje: „Krajan, glasilo naše krajevne skupnosti, je po prvih porodnih krčih izdahnilo! Znova razmišljamo o njegovem rojstvu! Kaj predlagate? DA ali NE?“ Pričakovali smo precej mlačne odgovore, zato so nas vroči „monologi“ presenetili.

Franc Sladič

FRANC SLADIČ, upokojenec: „Kaj? KRAJAN naj bi spet izhajal? Tiste, ki so dovolili, da je „izdihnil“, bi morali pošteno ošteti! Sam sem star človek, vendar mi je bilo tistih nekaj števil Krajana nadvse všeč. Ni bilo veliko člankov, pa vendar sem o delu naših organov, krajevne skupnosti in skupnih načrtov veliko zvedel. Veste, na vsakem sestanku pa le ne moreš sedeti in poslušati. Namesto nas, starejših, je sedel „KRAJAN“, in potem smo v njem vse lepo prebrali, kako in kaj. Jasno mi je, da takle majhen časopisek zahteva precej dela in denarja. Toda pogledajte tu, na Mirni, je veliko tovarn. Koliko denarja odrinejo za to ali ono veselico, za ta ali oni klub, koliko odštejejo za raznorazne reklame. Pa naj malce združijo. Toliko govorimo o združevanju denarja, pa znanja. KRAJAN mora izhajati. Če ne bodo pomagale delovne organizacije, bržkone ne bo nič. Naša krajevna skupnost ima premalo denarja, ima samo dolg. Prepričan sem, da bi tudi sami krajanje radi prispevali za svojega KRAJANA!“

TONČKA JEZERNIK, gošpodinja: „Sem stara Mirnčanka. Če v mislih preidem vsa ta leta po vojni, se srečujem s samim napredkom. Za vse to, kar imamo danes, je bil potreben čas. Spomnim se tudi, s kakšno radovednostjo sva s sosedo odprli prvo številko našega časopisa. Dejali sva, in ob tem sva bili malce ponosni, da ima Mirna sedaj še svoj Dolenjski list. Na žalost pa je časopis prehitro nehal izhajati. Možno, ki so ga sestavljali, niso niti zapisali, zakaj so obupali. Pa še nekaj. V zadnjih številkah je bilo vse preveč politike! Veste, me starejše ženske bi rade tudi kaj zanimivega, ne samo polne strani politike. Tudi premalo slik je bilo. Če boste spet začeli s Krajanom, upoštevajte naše napotke. Upam, da le boste poskrbeli za Krajana. Tako bom ob svojem TV-15 lahko brala tudi naše glasilo. Se že kar veselim. Le tako bom namreč zvedela, kaj delajo po vaseh, kaj delajo, na primer, v šolah. Sedaj stari o šoli nič ne vemo. Pa so tam naši otroci, mar ne. Pa še to zapišite v tisti vaš zvezek, da bi sama za Krajana odštela tudi nekaj starih jurjev. Zakaj pa ne? Če moramo že za vsako stvar plačati, bomo pa tudi za Krajana!“

FRANC KIRM, obrtnik: „Danes prvič slišim, da so možnosti za izhajanje Krajana. Prepričan sem, da ni človeka v naši krajevni skupnosti, ki bi na vaše vprašanje, ali Krajan DA ali NE, odgovoril z ne. Morebiti bo kdo pomislil, kako bo z denarjem za izdajanje glasila. Tega vprašanja si sam ne zastavljam. Kajti, če je tako daleč, da opravljate anketo, to pomeni, da bomo

Franc Kirm

zagotovo videli vsaj prvo številko Krajana. Ob tem naj dodam, da sem osebno proti kampanjskemu delu, torej tudi proti neurejenemu izhajanju. Vsak časopis mora izhajati

ti redno, čeprav je med dvema številka tudi po tri mesece. Perepričan sem tudi, da bi se v naši krajevni skupnosti zbralo materiala vsaj za 4 številke na leto. In potem se ne bi smelo zgoditi, da bi uredniški odbor zaspal. Krajana občani potrebujemo, in če bo potrebno, ga bomo v kiosku tudi kupovali. Kaj več na vaše vprašanje ne bi

Tončka Jezernik

odgovoril. Le toliko — srečno uredniškemu odboru, ki naj ne pozabi, da lahko pri delu od

Tudi Krajan je bil namreč v mozaiku uspehov pravcati uspeh. Le koliko krajevnih skupnosti v Sloveniji pa ima svoj časopis? Menim tudi, da bi morali Krajana poslej v kioskih prodajati. Četudi bi bil po 50 dinarjev, bi ga zagotovo vsi kupili. Le pogledajte po naših kioskih. Kamorkoli se ozre oko, vsepovsod zgolj lahka literatura, za katero smo vsi pripravljeni odšteti po 100 dinarjev. Če pa bi naše glasilo izšlo vsaj petkrat, ne bi prav nihče stradal, če bi odštel 250 dinarjev v enem letu, mar ne! Torej — sama sem odločno za Krajana. Pa glejte, da bo izhajal redno. Gradiva bo za vsako številko dovolj."

MARTINA KRŽIČ, učenka (trgovka): „Glasila krajevnih skupnosti se spominjam bolj medlo. Vem le, da sem ga nekajkrat vzela v roke, pa se mi je zdel predolgočasen. Vse preveč sestavkov o sestankih in politiki je bilo. O delu mladih pa skoraj nič. oNavsezadnje pa sem takrat hodila še v osnovno šolo, zato je jasno, da mi časopis ni ugaljal.

Anica Cvelbar

Krajanu odločno več pisati o delu in življenju mladik diih v krajevni skupnosti. Več bi morali pisati tudi o negativnih zadevah, hvaliti pa samo stvari, ki si zaslužijo pohvalo. Morebiti ne bi bilo slabo, ko bi v novem glasilu stran ali dve namenili mladini. Sami bi jo urejali. Morebiti bi bila to prehuda obremenitev. Toda — v našem kraju in okoliških vaseh navsezadnje ni tako malo mladik, ki bi se bali poprijeti za pero in napisati članek. Naj bo ta moja trditev tudi izziv za vse mlade, ki naj za drugo številko

**Drobne,
a zanimive**

KULTURA IN VESELICA — Medtem ko je Mirenčane težko pripraviti do tega, da bi obiskovali kulturne prireditve, jih je vsak dan dovolj v hramih, kjer bog roko ven moli. Pa tudi na različna tovariška srečanja in veselice se dobro spoznamo. Torej bi lahko rekli, da smo kar družabni ljudje. Ko gre za zabavo, ko pa je potrebno kaj pametnega narediti, časa zmanjka.

MIRNA IN JEDRSKA — Oni dan je v Dolenjskem listu pisalo, da je bila Mirna tudi v času redukcij električne energije razsvetljena kot Las Vegas. Odgovorni so zatrdili, da to ni res. Električnega toka je na Mirni zmanjkalo še večkrat kot v drugih krajih Dolenjske. Vzrok: Mirenčani smo priključeni na krški sistem, tam pa deluje znamenita jedska elektrarna, ki je bila lani večkrat v popravilu.

BALINANJE IN KARTE — Šport na Mirni je zelo razvit. Poleti možakarji balinajo pri Kolencu ali pod gradom, pozimi pa kartajo. Seveda sta oba športa zelo naporna in izčrpavajoča. Zato morajo vrli športniki jemati kar precejšnje doze počivil, da ne napore zdržijo. No, pozabili smo omeniti še en šport. Lov na žabe, ki bo aktualen spomladi. Skratka, pri nas bi lahko delili športe na zimske in letne, pa na športe, kjer se izživljamo pod streho in na prostem.

NA OLIMPIADI TUDI MIRENČANI — Na Mirni je smučanje sicer kar dobro rzvito, toda na olimpijskih igrah ne bomo imeli nobenega zastopnika, vsaj med tekmovalci ne. Zato pa je prizorišče olimpijskih iger v Sarajevu obiskala dokaj močna ekipa Mirenčanov, ki so se tja odpravili kar s kombijem. Odprava je bila menda dobro poskrbljena tako s cvičkom kot ostalimi dobrotami. In da so vrli člani ekspedicije lahko brez skrbi uživali, niso vzeli s seboj niti ene ženske.

KAKO HITIJO H KOLENCU — Avtobus, ki pelje petnajst minut čez drugo uro popoldne proti Mirni, je bolj poln kot škatala sardin. Vsem se grozno mudi domov in ne morejo počakati na naslednji avtobus. Toda kar precejšen del potnikov se potem obvezno ustavi še v Kolenčevi gostilni, odkjer pa se domov ne mudi nikomur.

TUDI TELEFON POČIVA — Naših „delovnih navad“ so se oprijeli tudi telefoni v mirenski javni telefonski govorilnici. Ob sobotah in nedeljah je ta govorilnica zaprta. Čemu so ta ukrep sprejeli poštarji, na Mirni nihče ne ve. Žal pa so najbolj prikrajšani tisti ljudje, ki doma nimajo telefona. Pa tudi nič nepredvidenega se ne sme zgoditi čez soboto in nedeljo. Da lahko telefoni počivajo, seveda.

VESELICA JE BILA KRONA — Po vrsti proslav ob krajevnem prazniku je bila pri lovski koči v Zapažah še veselica. Za nekatere se je praznovanje pravzaprav začelo šele tedaj. Lovci in njihove boljše polovice so komaj zmogli postrežbo, tako žejni in lačni so bili gostje, ki so se (vsaj nekateri med njimi) zadržali do svita na veselíšnem prostoru. Privlačil pa je tudi bogat srečelov, zlasti Novolesovi gugalniki in srnjak. Na srečo so vsi veliki dobitki ostali v domačih krajih.

Krajan DA ali NE!

časa do časa računa tudi na prispevke iz obrtniških vrst."

ANKA CVELBAR, frizerka: „Kje so že časi, ko smo prav vsi dokaj nestrpno pričakovali Krajana. Zato si malce kritike zaslužijo vsi, ki so krivi, da je prenehal izhajati. Navsezadnje je bilo naše glasilo zelo primerno za obveščanje o sestankih, načrtih, spremljalo je dobre in slabe strani mirnske krajevnih skupnosti, beležilo razvoj krajev. Nasploh se mi zdi, da glede družabnega življenja Mirna spi. Pred petindvajsetimi leti smo imeli kopico društev, srečevali smo se, bili smo veseli ljudje. Na današnjih proslavah ni prave udeležbe, ljudje se odtujujemo drug drugemu.

Pa tudi sicer smo prehitro pripravljani zgolj kritizirati. Brez skrbi lahko zapišete, da Mirenčani premalo cenimo svoje dosežke. Če bi jih, tudi Krajan ne bi prenehal izhajati.

To pa tudi pomeni, da ste ga takrat pripravljali samo za odrasle, samo za delegate. Na mlade pa ste pozabljali. Že tu je izhodišče, kakšen naj bi bil Krajan. Osebnostno menim, da bi moral biti živahen. Objavljali naj bi kratke članke, vesti, bilo naj bi veliko fotografij, kakšna karikatura, šala. Vsega tega v prejšnjem Krajanu zagotovo ni bilo. Prav tako bi morali v

Martina Kržič

pripravijo gradivo za mladinsko stran. Le potem bomo po Krajanu segali tudi mladi, da o osnovnošolski mladini sploh ne govorim."

Zanimivi odgovori, mar ne. V uredniškem odboru se jih nismo nadejali. To pa tudi pomeni, da bodo morali člani odbora poslej poskrbeti, da bodo v celoti izpolnili programsko politiko, ki s prvo številko Krajana še ni zaključena. Zato ne bi bilo nič napak, ko bi svoja razmišljanja o Krajanu, in o 1. številki glasila, prelili na papir in jih poslali odgovornemu uredniku. Obljubljamo, da bomo vse zanimive pripombe, mnenja, vesti in poročila objavili že v drugi številki Krajana.

UREDNIŠTVO

1

2

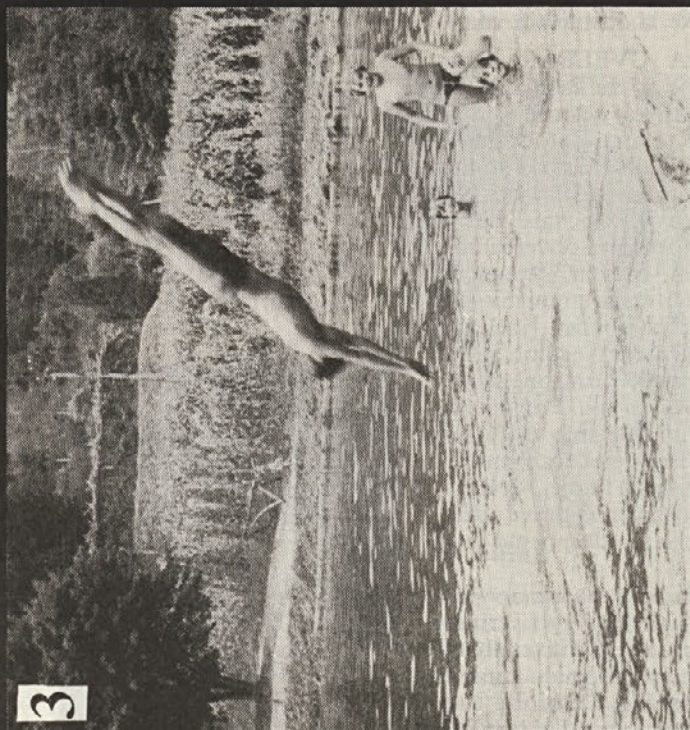
FOTOKRONIKA

1. FOTOGRAFIJA — V mirnski osnovni šoli „Zapadno dolenski odred“ so ob 40-letnici pionirskega odreda, ki nosi ime po Francu Lunachu, pripravili proslavo, na kateri sta med drugimi sodelovala tudi Vida Brest in Marko Kocijan, prvi komandant odreda. Kot gosta sta se srečanja udeležila kipar Tone Svetina ter operni pevec Ladko Korošec.

2. FOTOGRAFIJA — Na Mirni je že tako, da kadarkoli je potrebno, za delo zagrabijo vsi po vrsti! Dokaz za to je tudi današnja fotografija, na kateri nekdanji direktor tozd tovarna opreme Mirna Rudi Žibert, pomet a plesišče pri lovski koči v Zapužah.

3. FOTOGRAFIJA — Okoli našega bazena je resda veliko še nerešenih vprašanj, o njem razpravljamo na številnih sestankih, mladež pa se za težave ne zmeni, in veselo uživa pri kopanju, čeravno je bazen na leto odprt samo 24 dni.

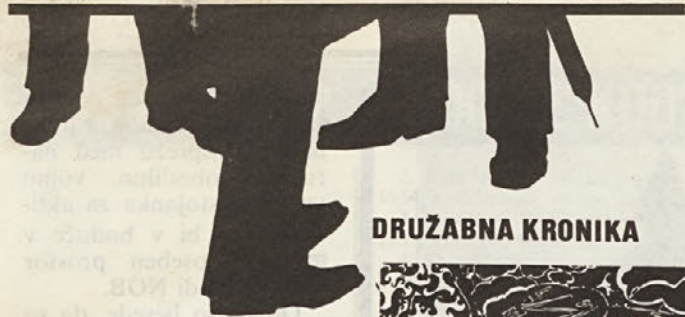
4. FOTOGRAFIJA — Odgovorni v telovadnem društvu Partizan so res zadel žebljico na glavicco, ko so kupili novo Tomosovo smučarsko vlečnico. Za majhen denar so se domaćini, zlasti med šolskimi počitnicami, do „silega“ nasmučali.

3

4

DRUŽABNA KRONIKA

KOLIKO NAS JE? Lani se je število krajanov v naši krajevni skupnosti zmanjšalo za 24 prebivalcev. Odšlo se je 78 krajanov, umrlo pa 37. Lani se je rodilo 34 otrok, poročilo pa se je 16 zakonskih parov. Zdaj je v krajevni skupnosti 2.310 krajanov, lani ob začetku leta pa jih je bilo 24 več.

ROMOV NI MOTILA UMAZANA VODA — Medtem ko smo se domačini izogibali bazena, kadar je voda v njem dobila lepo rjavo čokoladno barvo, Romov to ni motilo. In tedaj so se lahko do siteda nakopali, ne da bi koga motili. Seveda pa so na Mirni, kadar je bila taka voda, spet vzniknile govorice, kako bo potrebno bazen obnoviti, vanj vgraditi še dodatne ploščice in tako dalje in tako naprej.

KAKO JE DOLENJC DOLENJCA VABIL — Turistično društvo Mirna je na Lanšprežu pripravilo pravo veselico (katera je to bila po vrsti, ni bilo mogoče ugotoviti, ker jih je preveč). Seveda je bil na začetku tudi kulturni program. In dokler je trajal, je bilo videti, da bo veselica propadla. Ko pa ga je bilo konec, se je ljudi kar trlo tam okoli.

SANJE Z DEŽNIKOM — Tako je naslovila svoje delo s tušem Milica. Ker smo se na uredniškem odboru odločili, da bomo poslej več pisali o mladih, objavljamo prvo tako delo in vabimo vse, ki bi radi sodelovali, da se oglasi osebno v pisarni krajevne skupnosti, svoja dela pa lahko pošljete tudi po pošti.

IZ ŠOLE IN VRTCA

Vest iz vrtca

V KS MIRNA imamo vzgojno varstveno enoto, ki jo obiskuje 64 otrok, od 2 — 7 let starosti. Prostori, v katerih bivajo, so v prvem nadstropju stare šole, ker so v pritličju prostori doma gojencev šole s prilagojenim programom) in so dokaj neprimerni za varnost in bivanje predšolskih otrok. Prehrano pripravljajo v OŠ—ZDO Mirna, kamor otroci hodijo dvakrat dnevno (zajtrk — kosilo), neglede na vremenske razmere, toda z dobro voljo vzgojnega osebja premagujejo vse težave. Otroci so razdeljeni v tri starostne skupine (2 — 3,5, 3,5 — 5, 5 — 7 let). Tovarišice uresničujejo vzgojni program, ki je urejen z zakonom o predšolski vzgoji in vzgojni program priprave otroka na osnovno šolo. Med šolskim letom se VVE povezuje z zunanjimi dejavniki, ob dnevu JLA pripravimo program za pripadnike JLA (vojašnica Mokronog). Pri sa-

mi tehnični izvedbi nam pomaga osebje vojašnice (prevoz). Po proslavi so otroci za trud redno nagajeni. Vojaki jim omogočijo ogled in so jim pripravljeni pokazati vse, kar otroke zanima. Pripravijo jim tudi sladko zakusko.

Pri praznovanju novega leta in prihodu Dedka Mraza pripravimo z otroki program, s katerim sodelujejo na praznovanju Dedka Mraza za celotno KS.

Že dve leti poteka sodelovanje s HP Kolinska ob pripravi njihovih proslav. Vsekakor ne bomo pozabili naših dobrih mamic, ko jim bomo zaželeli vse najlepše ob njihovem prazniku.

Prav tako se bomo pridno pripravljali na — revijo otroških in mladinskih pevskih zborov občine Trebnje, ki bo 23. marca.

Sodelovanje na različnih praznovanjih in kulturnih manifestacijah ni kratkoročnega značaja, temveč dolgoletna tradicija in zato si želimo, da bi tak način dela še bolj utrdil vezi med nami in krajinami.

Tovarišice VVE
MIRNA

PREDSTAVLJAMO

Lovska družina

„Čeprav še nismo okuženi, ampak samo ogroženi, so vse naše akcije usmerjene v zatiranje stekline,“ je dejal Jože

Jože Brate

Brate, starešina Lovske družine Mirna. A ta naloga je samo ena izmed mnogih, ki jih mirenski lovci z velikim uspehom opravljajo. Zato lahko verjamemo izjavam, da imajo lovci ta čas na Mirni največ uspeha med vsemi društvi.

Ko je bila leta 1946 na Mirni ustanovljena lovska družina, je štela samo 9 članov. Zdaj je v njenih vrstah 39 članov, njeno lovišče pa obsega več kot 3500 hektarov. Območje je sorazmerno goste naseljeno, zato tu ni velike divjadi. Večina je srnjadi, so pa tudi zajci, prašiči, race, gozdni jerebi, nekoliko je tudi fazanov. Lisic, te najhujše prenašalke stekline, je vse manj, saj so jih Mirenčani na leto odstrelili tudi po štirideset, rekorder med lovci pa je odstrelil v enem samem letu 17 teh roparic.

„Slej ko prej je naša glavna zadolžitev varstvo divjadi in narave. Posebno skrb posvečamo ohranjanju in gojitvi divjega prašiča, katerega številčnost je precej porasla, oskrbujemo pa tudi krmišča za divje race in fazane. Predvsem za prašiče, pa zajce in drugo divjad obdelujemo krmno njivo. V eni krmni sezoni porabimo dve in pol toni koruze,“ je povedal Brate.

Seveda si na Mirni skoraj ne moremo zamisliti nobene akcije brez sodelovanja lovcev. Pomagajmo nam pri organizaciji proslav ob krajevnem prazniku in drugih srečanjih, še posebej prav pa nam pride njihova koč v Zapužah, ki so jo lovci sami postavili pred trinajstimi leti. Sodelujejo tudi z

osnovno šolo, kjer predavajo o varovanju narave, pred košnjo pa stopijo v stik tudi s kmeti, da le-ti ne bi s kosilnicami poškodovali mladih srn.

Tesno sodelujejo tudi z ostalimi lovskimi družinami v sosesčini, Trebanjci, Trebeljani, Mokronožani, Sentruperčani, Gabrčani, lani oktobra pa so se pobratili z lovsko družino Javornik iz Postojne. Skupaj z njimi pripravljajo načrt odstrela, vsako leto priredijo tudi skupen lov in bazensko strelsko tekmovanje. Lovsko strelstvo ima v lovski družini bogato tradicijo, za svoje delovanje na res obsežnih področjih so prejeli vrsto pokalov, priznanj in diplom.

Zakaj je mirenska lovska družina uspešna, ni skrivnost. Lovci radi poprimejo za vsako delo in skoraj nikomur ni potrebno dvakrat reči. Ko pa je sloga dozorela že do te mere, potem nobena naloga ni več pretežka. Lovci delajo pri gradnji prež, postavljajo ograje, krmijo živali. Ko pa je pri lovski koči veselica, poprimejo vsi, in če je potrebno tudi sami skuhamo kakšno lovsko specialiteto, po kateri si obiskovalci še dolgo oblizujejo prste. Seveda so veselice tudi pomemben vir denarja, ki ga potem porabijo za svoje potrebe, še največ denarja pa vložijo nazaj v lo-

Pobratenje

više. Vedo namreč, da jim bo dajalo toliko, kolikor bodo vanj vlagali.

Čeprav je kandidatov za sprejem v lovsko družino vsako leto dovolj, za zdaj ne bodo sprejemali članov z drugih območij. Zato pa bodo poglobili delo znotraj družine, k čemur naj bi prispeval tudi oktet, ki ga bodo ustanovili. Načrtov imajo dovolj, pripravljenosti za delo tudi ne manjka, zato se mirenski lovci ne boje prihodnosti.

E. Č.

Lanšprež in načrti

Mirenska dolina je že od nekdaj znana po čebelarjenju, vendar domačini že nekaj časa ugotavljajo, da je sloves naših čebelarjev precej obledel. Zato je prav, da tudi v Krajanu zapišemo nekaj besed o tej dejavnosti in načrtih.

Čebelarjenje je dobilo domovinsko pravico v dolini Mirne že pred več kot dvesto leti. Domačine je za čebele ogrel Peter Pavel Glavar, ki je leta 1766 kupil graščino Lanšprež. Z njim je dolina dobila vsestransko humanistično izobraženega moža, ki se je nadvse dobro spoznal tudi na gospodarstvu, še posebej na sadjarstvu in čebelarstvu. Zatorej ni čudno, da je učeni mož svoje znanje rad prenašal na druge. Zanimivo pa je tudi njegovo prizadevanje za širjenje slovenskih knjig, iz katerih naj bi slovenski kmetje dobili preprosti poduk, kako naj ravna v gospodarstvu. Poznajo pa ga predvsem po prevodu Janševe knjige o čebelarstvu, ki ji je dodal številne svoje izkušnje in

opažanja, in prevod tako precej oplemenitil. Žal zaradi različnih ovir pri tedanjih založnikih svojega dela ni izdal v knjigi.

To pa ga ni odvrnilo od prosvetilskega dela, predvsem v Lanšprežu in okolici. Postavil je mlin in opkarno, dva velika kozolca, katerih stebri so vidni še danes, zasadil vinograd, še posebej pa se je ukvarjal s čebelarjenjem. Svoje znanje je nesebično razdal in skrbel za posodabljanje kmetovanja.

Zakaj tak in tako dolg uvod? Namesto natančnega odgovora preberite naslednje!

V domači Komendi, kjer je bil Glavar v reji pri kmetu Basaju — bil je namreč najdenček — temu znanemu slovenskemu možu posvečajo precejšnjo pozornost in znajo ceniti vse njegove zasluge pri razvoju kmetijstva, predvsem čebelarjenja. In pri nas? Kot da ne bi Glavar nikoli prebival na Dolenjskem. Njegov grob, ki je v sedanji kapeli na Lanšprežu, namreč nima niti najskromnejšega obeležja!

Pa vendar naj takoj zapišemo, da ta pomanjkljivost že lep čas boli vse trebanjske čebelarje, še najbolj bržkone živo pričo nekdanje čebelarske slave Maksa Kurenta starejšega iz Šentruperta.

In sedaj še nekaj o načrtih.

V kapeli, kjer je pokopan Glavar skupaj s svojim krušnim bratom Basajem, naj bi uredili čebelarski muzej

Dolenjske. Hkrati bi v njem posvetili nekaj prostora spominu Aleksandra Lunačka, šentrupeškega učitelja in očeta znanega partizanskega zdravnika, ki je tudi veliko naredil za razvoj kmetijstva in splošno

izobraženost kmetov v šentrupeški okolici. Ker je bila v Lanšprežu med narodnoosvobodilno vojno važna postojanka za aktiviste, naj bi v bodoče v muzeju poseben prostor namenili tudi NOB.

Odveč so besede, da so prvi načrti, od katerih je sedaj že preteklo nekaj let, med čebelarji, pa tudi drugimi, naleteli na izreden odmev. Kaj bi pravzaprav tak muzej pomenil, ni potrebno ugotavljati. Še zlasti, če vemo, da bi lahko kasneje okoli muzeja uredili rekreacijski center ali nekakšen naravni rezervat. Okolica nekdanjega lanšpreškega gradu je namreč izredno lepa.

Smo pri koncu današnjega zapisa in spomnimo, da je letos dvestoletnica rojstva Petra Pavla Glavarja. Kaj naj ob tem še zapišemo? Kaj drugega kot željo, da bi se načrti čebelarjev čimprej uresničili. Le tako bomo spremenili sedanjo podobo kapele na Lanšprežu, in se oddolžili spominu velikih mož slovenske preteklosti.

G. K.

SKRIVNOSTNA FOTOGRAFIJA

UGANITE — Na eni izmed sej uredniškega odbora smo sklenili, da bomo v našem glasilu poslej objavljali več fotografij, in tako se je rodila tudi ideja o „SKRIVNOSTNI FOTOGRAFIJI“. Poslej naj bi v vsaki številki v posebnem kotičku objavili posrečena dela amaterskih fotografov. Tema ni pomembna, zaželjene pa so, seveda, kakovostne fotografije, ki naj bi dogodke v naši krajevni skupnosti prikazale iz nenavadnih kotov. To pomeni, da bodo morali bralci uganiti, za kateri dogodek gre. Tokrat objavljamo prvo „foto“ uganko, vaša dolžnost pa je, da nam v pismu ali na dopisnici sporočite, kdaj približno je bila fotografija posneta in kje. Pobrskajmo torej po spominu. Najbolj posrečene odgovore bomo objavili v „KONTAKTNI RUBRIKI“. Obenem pa vabimo vse, ki imate doma ne preveč stare fotografije, da pomagata pripraviti naslednjo skrivnostno fotografijo. Najhitreje in pravilne odgovore bomo nagradili s praktičnimi nagradami!

UREDNIŠTVO

SEZNAM voljenih članov, predsednika in podpredsednika, skupščine, članov sveta in skupščinskih komisij, ki so bili izvoljeni na seji skupščine 25. 4. 1983.

SKUPŠČINA:

1. Pančur Stane, roj. 17. 1. 1931, grad. teh. Mirna 157, predsed.
2. Kolenc Bojan, roj. 1. 7. 1924, upokojenec, Mirna 172, podpredsed.

SVET KS:

1. Kurent Maks, roj. 22. 9. 1941, dipl. ing. org. dela, Mirna 145, predsed.
2. Kovačič Janez, roj. 20. 6. 1934, ing. org. dela, Mirna 154, podpredsednik
3. Brate Jože, roj. 7. 9. 1934, ing. org. dela, Mirna 121, član
4. Camloh Stane, roj. 18. 11. 1941, ekonomist, Mirna 212, član
5. Dim Anton, roj. 30. 3. 1937, delavec, Migolica 11, član
6. Gracar Jože, roj. 18. 3. 1926, upokojenec, Praprotnica 7, član
7. Knez Franc, roj. 21. 2. 1947, ključavničar, Stan 2, član
8. Krištof Darko, roj. 10. 10. 1927, tajnik KS, Mirna 215
9. Pačur Just, roj. 12. 4. 1942, fin. knjigov. Mirna 157, član
10. Grdin Leopold, roj. 1. 12. 1954, kmet, Cirkni 1, član
11. Sladič Leopold, roj. 26. 4. 1946, delavec, Zagorica 1, član
12. Smolič Franc, roj. 13. 7. 1954, delavec, Glink 4, član
13. Trampe Franc, roj. 14. 5. 1940, delavec straže, Brezovica n. h., član
14. Žibert Rudolf, roj. 18. 12. 1932, ing. organ. dela, Mirna 144, član
15. Cvelbar Stane, roj. 17. 1. 1929, frizerski mojst. Mirna 139, član

PORAVNALNI SVET:

1. Kožar Andrej, roj. 12. 1. 1953, psiholog, Mirna 247, predsednik
2. Hrenk Miro, roj. 7. 8. 1949, upravn. delav. Mirna 250 nam. predsed.
3. Kovač Marija, roj. 26. 8. 1958, upravn. delav., Mirna 254, član
4. Vitez Ivica, roj. 19. 5. 1956, upravn. delav., Mirna 131, nam. člana
5. Novak Franc, roj. 19. 6. 1920, upokojenec, Mirna 108, član
6. Bon Ivan, roj. 26. 6. 1924, kmet, Zabrdje 8, nam. člana

POTROŠNIŠKI SVET:

1. Pančur Justina, roj. 12. 4. 1942, fin. knjig., Mirna 157, predsed.

2. Pate Anton mlaj., roj. 7. 12. 1954, kem. tehnik, Mirna 137, član
3. Ponikvar Božidar, roj. 23. 10. 1935, ključav., Mirna 124, član
4. Stušek Ciril, roj. 16. 6. 1945, kmet, Gor. vas 25, član
5. Šemrov Peter, roj. 26. 6. 1935, vzgojitelj, Mirna 131, član
6. Urbančič Ivan, roj. 2. 1. 1922, upokojenec, Mirna 224, član
7. Zakrajšek Neža, roj. 17. 1. 1944, finan. delav. Mirna 249, član

KRAJEVNA VOLILNA KOMISIJA:

1. Kos Ivan, roj. 7. 5. 1938, pravnik, Mirna 26, predsednik
2. Bevc Milka, roj. 16. 11. 1947, upravn. delav. Mirna 253, nam. pred.
3. Konestabo Milan, roj. 29. 9. 1947, stroj. tehnik, Mirna 146, član
4. Knez Alenka, roj. 10. 8. 1947, učiteljica, Mirna 163, nam. člana
5. Novak Mirko, roj. 10. 3. 1948, učitelj, Mirna 162, član
6. Dreža Miro, roj. 19. 2. 1950, elektroteh., Mirna 165, nam. člana

KOMISIJA ZA PRIZNANJA IN ODLIKOVANJA:

1. Kramer Janez, roj. 4. 5. 1945, predmet. učitelj, Mirna 206, predsed.
2. Markič Jože, roj. 18. 10. 1921, upokojenec, Mirna 132, nam. pred.
3. Grabnar Aleksander, roj. 21. 9. 1920, upokojenec, Mirna 225, član
4. Škufca Engelbert, roj. 13. 2. 1929, mizar, Mirna 6, član
5. Kranjc Breda, roj. 15. 2. 1967, student., Mirna 160, član

SVET STANOVALCEV:

1. Hrenk Miro, roj. 7. 8. 1949, upravn. delavec, Mirna 250, predsednik
2. Bizjan Bogomir, roj. 9. 12. 1944, stroj. tehnik, Mirna 253, nam. pred.
3. Krnc Anton, roj. 4. 1. 1935, elektrikar, Mirna 254, član
5. Hrenk Janez, roj. 1. 1. 1948, delavec straže, Mirna 133, član
6. Kulašević dr. Siniša, roj. 12. 11. 1953, stomatolog, Mirna 141, član
7. Bevc Zdravko, roj. 18. 10. 1946, delavec straže, Mirna 146, član
8. Kušelič Juraj, roj. 2. 11. 1932, finomehanik, Mirna 116, član
9. Kodelja ing. Kristina, roj. 10. 2. 1942, ing. kemije, Mirna 165, član

KOMITE ZA SPLOŠNO LJUDSKO OBRAMBO IN DRUŽBENO SAMOZAŠČITO:

1. Markič Jože, roj. 18. 10. 1921, upokojenec, Mirna 132, predsed.
2. Dreža Miro, roj. 19. 2. 1950, elektroteh., Mirna 165, član
3. Potokar Janez mlaj., roj. 30. 1. 1921, upokojenec, Mirna 21, član
5. Golob Vanjo, roj. 30. 1. 1953, ključav., Mirna 147, član
6. Pančur Stane, roj. 17. 1. 1932, grad. teh., Mirna 157, član
7. Kurent Maks, roj. 22. 9. 1941, ing. org. dela, Mirna 145, član
8. Golob Ludvik, roj. 18. 5. 1921, upokojenec, Mirna 85, član
9. Škufca Engelbert, roj. 13. 2. 1929, mizar, Mirna 6, član
10. Grabnar Aleksander, roj. 21. 9. 1920, upokojenec, Mirna 225, član

11. Vodopivec Jože, roj. 10. 10. 1927, tajnik KS, Mirna 215, član
13. Kolenc Bojan, roj. 1. 7. 1924, upokojenec, Mirna 172, član

KOMISIJE OZIROMA ODBORI PRI SVETU KS MIRNA, imenovani na seji Sveta 26. 7. 1983

1. ODBOR ZA UREJANJE IN ORGANIZACIJO PRIDOBIVANJA SOGLASIJ OD LASTNIKOV PARCEL OB POTOKU ZABRŠČA IN PRITOKIH:

1. Jarc Pavel, Zabrdje 15 — predsednik
2. Gracar Anton, Zabrdje 23 — član
3. Bon Ivan, Zabrdje 8 — član
4. Novak Stane, Zabrdje 3 — član
5. Krištof Darko, Mirna 215 — član

2. ODBOR ZA KOMUNALNO UREJANJE V KRAJEVNI SKUPNOSTI:

1. Kovačič Janez, Mirna 154 — predsednik
2. Duh Zvone, Mirna 239 — član
3. Horvat Ivo, Mirna 165 — član

3. ODBOR ZA UREJANJE NASELJA MIRNA:

1. Cvelbar Stane, Mirna 139 — predsednik
2. Horvat Štefan, Mirna 132 — član
3. Kuplenik Florjan, Mirna 47 — član
5. Krnc Anton, Mirna 254 — član

4. ODBOR ZA UREJANJE POKOPALIŠČA:

1. Gracar Jože, Praprotnica 7 — predsednik
2. Hrovat Jože, Mirna 29 — član
3. Berk Stanislav, Mirna 96 — član

SEZNAM

članov delegacij v krajevni skupnosti MIRNA

DELEGACIJA ZA ZBOR KRAJEVNIH SKUPNOSTI SKUPŠČINE OBČINE:

1. Stanislav Camloh, Mirna 212, vodja delegacije
2. Anton Dim, Migolica 11
3. Aleksander Grabnar, Mirna 225
4. Jože Gracar, Praprotnica 7
5. Marjan Gradin, Zagorica 14
6. Dušan Jakopin, Mirna 147
7. Marija Kovač — Urbič, Mirna 254
8. Ivan Kramer, Mirna 206, nam. vodje delegacije
9. Feliks Križnik, Selo 21
10. Anton Krnc, Mirna 254.

11. Ludvik Lenarčič, Ševnica 7
12. Franc Lokar, Stan 15
13. Jože Mrakič, Mirna 132
14. Milan Turk, Mirna 192
15. Ivan Urbančič, Mirna 224

POSEBNA DELEGACIJA ZA SKUPŠČINO SAMOUPRAVNE IZOBRAŽEVALNE SKUPNOSTI:

1. Milena Bon, Mirna 113
2. Anton Gačnik, Mirna 147
3. Miroslav Hrenk, Mirna 250
4. Martin Kašič, Mirna 141
5. Andrej Kožar, Mirna 247
6. Amalija Mandelj, Mirna 165, nam. vodje delegacije
7. Anton Pate, Mirna 137, predsednik oz. vodja delegacije

POSEBNA DELEGACIJA ZA SKUPŠČINO SAMOUPRAVNE ZDRAVSTVENE SKUPNOSTI:

1. Maks Kurent, Mirna 145 — vodja delegacije
2. Ludvik Golob, Mirna 85 — nam. vodje delegacije
3. Anton Gorenc, Mirna 165
4. Mirko Gregorčič, Brezovica 28
5. Ivanka Janežič, Mirna 204
6. Jože Kene, Mirna 65
7. Ljudmila Leban, Mirna 228

ZDRUŽENA DELEGACIJA ZA SKUPŠČINO SOCIALNEGA SKRBSTVA, OTROŠKEGA VARSTVA, STANOVANJSKE SKUPNOSTI:

1. Nada Gorenc, Mirna 146 — vodja delegacije
2. Anton Čulk, Mirna 203
3. Alojzija Drganc, Mirna 71
4. Štefanija Gregorčič, Brezovica 26
5. Ivan Horvat, Mirna 165
6. Kralo Hren, Mirna 147
7. Franc Jakoš, Mirna 116
8. Alojz Kerin, Mirna 147
9. Juraj Kušelič, Mirna 116

ZDRUŽENA DELEGACIJA ZA SKUPŠČINO, KULTURNE, TELESNOKULNOSKUPNOSTI:

1. Bojan Kolenc, Mirna 172 — vodja delegacije
2. Pavla Banič ing. Kranjc, Mirna 160
3. Marjan Bartolj, Mirna 118
4. Janez Janežič, Mirna 131
5. Anica Kimr, Migolica 17
6. Marija Keržan, Mirna 129
7. Ciril Kozole mlajši, Mirna 123
8. Franc Leskovec, Mirna 122
9. Jože Štefančič, Mirna 244

ZDRUŽENA DELEGACIJA ZA SKUPŠČINO INVALIDSKO POKOJNINSKE SKUPNOSTI IN SKUPNOSTI ZA ZAPOSLOVANJE:

1. Roman Kozolc, Mirna 88 — vodja delegacije
2. Nikolaj Borštnar, Mirna 22
3. Lino Brec, Mirna 131
4. Marija Dežman, Mirna 34
5. Frančiška Ivanc, Mirna 199
6. Anton Miklič, Mirna 198
7. Franc Novak, Mirna 108
8. Martin Palušajner, Mirna 227
9. Terezija Potrbin, Mirna 38

KRAJAN je glasilo Krajevne skupnosti Mirna in delovnih organizacij. Urejuje ga uredniški odbor, odgovorni urednik pa je dipl. ing. Maks KURENT. Glasilo izhaja po potrebi v nakladi 1000 izvodov.

Naslov izdajatelj: Krajevna skupnost Mirna, Mirna 17, 68233, telefonski številki: (068) 47-014, (068) 47-050. Grafična priprava in tisk: DITC Novo mesto.

Cena v prosti prodaji 40 dinarjev za izvod, za delovne organizacije 60 dinarjev.

Pavla Horvat

Njen prvi korak, naravnano k humanitarnemu delu, se je začel pred slabimi dvajsetimi leti. In čeprav je navzlic najlepšim letom — okoli 45 pomladi mora imeti (večna ženska skrivnost) — v mirenski organizaciji Rdečega križa že prava veteranika, ima pred seboj na tem področju dela še dolgo pot. Tako trdi sama. Ali nekaj je že sedaj jasno! To, kar Pavla Horvat takorekoč na polovici prehojene humanitarne poti nudi, je že zrel sadež! Ni pretirana trditvev. O tem bi kaj več vedelo povedati na stotine občanov, ki jim je zagrizena aktivistka priskočila na pomoč ravno takrat, ko so bili od ljudi in boga pozabljeni. In kaj takšno

delo zgovorni Mirenčanki pomeni? Preprosta in vesela kot je, preprosto in navdušeno odgovori:

„Premlad in neizkušen ste, da bi razumeli, kakšno veselje je srečati pogled tistega, kateremu si pred kratkim storiš kaj dobrega!“

Na vprašanje ali je to res vse, poudari, da bi morali poznati njeno življenjsko zgodbo. „Šele potem bi lahko razumeli moje prostovoljno delo.“

O sebi ne pripoveduje rada. Tipično za „rdečekrižarje“. Pa vendar smo uspeli zvedeti, da je rojena Mirenčanka, da ji je usoda prežgodaj ukradla starše, da je ob delu končala srednjo šolo, da je mož strasten ribič in imata zato brez posebnega dogovora dovolj časa za svoja konjička, da ima prej preveč funkcij kot premalo. Toliko. Več o sebi Pavla ni hotela povedati, temveč je dodala: „Nekje sem prebrala, da mora tisti, ki stori kaj dobrega, molčati. Stvar onega, ki mu je bilo dobro delo storjeno, pa je, kaj bo pripovedoval. Pa tega nisem poudarila zato, da bi pričakovala zahvale. Ne potrebujem je, ker ne delam zara-

di zahval. Zadostuje mi delo v naši človekoljubni organizaciji!

Nato je Horvatova previdno sicer, speljala pogovor na druge tirnice. Govorila je o skrbi za podmladek. In v oči ji je zrasel vesel plamenček: „Na srečo imamo na mirenski osnovni šoli izredno prizadevne mentorice. Le kje v Sloveniji se še lahko pohvalijo, da nimajo prvošolčka, ki ne bi vedel, kaj pomenita kratici RK. Pri nas je tako. Še več! Njihovi starejši vrstniki so naši najboljši aktivisti. Ure in ure vam bi lahko pripovedovala, kako nam pomagajo. Včasih tudi meni ni jasno, zakaj so pravzaprav tako zagnani. Sama namreč predobro vem, da šele v boleznih, v osamelosti človek razume mnogo tistega, kar zdrav

pozablja! Naši otroci pa so zdravi, akcij pa se udeležujejo, kot da bi imeli za sabo same slabe izkušnje. Včasih razmišljam, da bi bilo še kako dobrodošli, ko bi svoje otroke posnemali tudi njihovi starši. Mislim, da gre za takšno obnašanje velika zasluga mentoricam. Kar vesela sem, da ravno v našem malem kraju raste generacija mladih z izjemno srčno kulturo!“

Da bi le bilo res, kar trdi Horvatova. In že pogovor steče naprej. Tokrat o delovni organizaciji, kjer je zaposlena. Tam predobro vedo za Pavlin konjiček, zato ni bilo težko najti človeka, ki bi nosil komandirsko kapico tovarniške sanitetne komisije. Tam to žensko, ki je tudi redna krvodajalka (v knjižici ima 36 žigov!), cenijo in zato ni čudno, da so ji zaupali predsedništvo nekaterih pomembnih komisij. Za svoje delo je dobila tudi kopico priznanj, toda ob tem podatku le zamahne z roko in pravi: „Kaj priznanja! To je papir. Tisto pravo zadoščenje, da si nekomu resnično pomagal, ne odtehta na stotine priznanj!“

Bo že držalo, Pavla Horvatova!

J. P.

ZANIMIVOSTI

Lepota je pol zdravja

Krajani lahko kar doma opravimo vrsto zadev. Lahko oddamo telegram na novi pošti, uredimo denarne zadeve v

banki, si kupimo čevlje, uredimo pričesko. Skatka, kraj vsako leto pridobi kaj novega. In v takem kraju je veliko bolj prijazno živeti, če imamo vse pri roki. No, zdaj imamo še lepotilni salon Jane Kos.

Jana pravi, da se stranke, ki so se vsaj enkrat oglasile pri njej, rade vračajo. Resda jih od lanskega septembra še ni bilo veliko, a Jana je prepričana, da je s salonom zadela v črno. In lahko ji verjamemo. V njem je še prijetno posedeti, kaj šele, če te nežne roke mladice kozmetičarke tudi polepšajo. Zanimivo je, da se v salonu ne oglašajo samo ženske. Med njimi so tudi predstavniki močnejšega spola. Sicer pa bo najbolje, da nam več pove kar Jana sama.

„Že vseskozi sem čutila veliko veselja do kozmetike. In ker sem si vedno želela, da bi v življenju počela to, kar me veseli, odločitev po končani gimnaziji v resnici ni bila težka. Šla sem v Ljubljano in se izšolala za kozmetičarko. Zdaj imam lepotilni salon v domači hiši, kar je bila seveda za začetek velika prednost. Ne, kraja pa ne bi zamenjala. Mnogi seveda s predsodki gle-

dajo na kozmetiko. Toda lahko jih potolažim, da je kozmetika del medicine. Pomagam lahko mladim, ki ji mučijo mozolji, pa malo starejšim, ko se začne koža starati. In s tem, ko pomagam k lepšemu videzu, pomagam tudi k boljšemu počutju. Dobro počutje pa je del zdravja, torej med kozmetiko in medicino res ni takega prepada,“ pripoveduje Jana.

Kot je še povedala v svojem „modrem“ salonu, kjer se mora vsaka stranka preobuti v copate, kar prispeva k večjemu udobju in higieni, je zdaj njeno glavno delo nega obraza, vratu in dekolteja. Opravi pa tudi depilacijo. Za zdaj nima težav z nabavo materiala, saj ga večino lahko kupi doma. Začetek seveda ni niti najmanj lahek, zdaj še nima veliko obiskovalk, toda počasi le prodira glas o za zdaj edini kozmetičarki v trebanjski občini. Ker pa je Jana optimistka, je prepričana, da bo imela dela dovolj. In kar je najpomembnejše pri tem, Jana delo opravlja z veseljem, saj je prepričana, da pomaga ljudem. Lepotilni salon pa je pridobitev tudi za nas krajanke, pravzaprav krajanke.

DELEGATSKA ZAHTEVA

Za prvo številko Krajana smo dobili tudi dopis, ki je bil naslovljen takole: „Delegatska zahteva posebne delegacije za skupščino zdravstvene skupnosti krajevne skupnosti Mirna“. Zahtevo smo prebrali, in pripravili kratek povzetek.

„Delegacija za skupščino zdravstvene skupnosti pri krajevni skupnosti Mirna zahteva, da odgovorni enkrat za vselej poskrbijo za delo splošne ambulante in mirnske lekarniške postaje. Nerednost ambulante povzroča negodovanje in proteste krajanov, ki zahtevajo takojšnje ukrepanje! Prav tako ostro protestirajo proti enostranski odločitvi temeljne organizacije Dolenjske lekarne iz Novega mesta, ki je ukinila lekarniško postajo na Mirni. Zahtevajo, da Novomeščani napako takoj popravijo.“

S tem se spisek zahtev ne konča. Zanimiva je namreč tudi želja, da naj pristojni samoupravni organi zdravstvene skupnosti za letošnje leto načrtujejo obnovo in dozidavo zdravstvene postaje, ti načrti pa bi morali predvideti tudi razširitev prostorov za lekarno.

Svojo zahtevo člani delegacije zaključujejo: „Iz našega območja zagotavljamo veliko denarja za zdravstveno dejavnost v občini, zato smo prepričani, da ne zahtevamo nič nemogočega!“

Člani delegacije